

„Její vnitřní síla dokázala pobít stotisícovou armádu. Dokázala pohřbít celé město pouhým mrknutím oka. Sama tma se jejím konáním nechala zahnat zpět do své vlastní říše. Někdo tvrdil, že za požárem v Londýně 5.září v roce 1666 stála právě ona. Důkazy ale nebyly nikdy nalezeny. Bez ohledu na jiné, s ní spojené události, byla pochodeň tím jediným, co mnohdy stálo mezi koncem a novým začátkem všeho.“

„Jsem to já.“

Ze zápisníku nalezeného po „Ohnivém dni“ v troskách Petřínské rozhledny na počátku roku 2015.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 3.

Pochodeň ve tmě

Upřímně – To, že se to stalo, byla v tu chvíli ta nejlepší věc. Jasně. Mít v dnešní době práci, je meritum všeho. Nic jiného si ani nepřejete – zajistit rodinu, zajistit si kvalitní bydlení, mít všechno finančně pod kontrolou. Chápu. Ale když se ohlednu zpět – jsem si plně jistá, že to opravdu, ale opravdu, byla ta nejlepší věc, co se mi kdy stala.

Můj psychiatr mi řekl, ať se vypíšu, že mi to pomůže. Je to ale hajzlík. Jde hodně po penězích, ale jeho rady jsou tak, tak normální – Vypište se, jděte ven, chodte běhat. Trhejte papír – bla, bla, bla. Je to jako mít novou kamarádku, velmi drahou novou kamarádku.

Poznámka: ZMĚNIT PSYCHIATRA → někdy?

Tak to dělám. Píšu tyhle kraviny do notesu, co stál 30 korun. Připadám si jako ten kluk z Butterfly effect a jen čekám, kdy se čas vrátí zpátky, abych mohla předělat nějakou tu blbost ve svém životě a navždy ho tak změnit. Na druhou stranu občas si víc připadám jako spisovatelka. Třeba to pak vydám a bude ze mě celebrita – nová česká Rowlingová, co místo o kouzlech a čarodějovi píše o práscích na bolení hlavy. Už ani nevím. Někdo se možná zeptá, proč chodím k psychiatrovi, vždyť nevypadám jako blázen, vždyť deničky si píšou i pubescentky. BOŽE! No právě! Já NEJSEM pubescentka. Bude mi třicet a moje biologické hodiny už asi dávno dotikaly.

Musím se vlastně k něčemu přiznat – mám panickou hrůzu ze tmy. A vy byste se mohli zase zeptat, proč kvůli strachu ze tmy píšou deníček a navštěvuji psychiatra.

Ha – I na to dokážu odpovědět. V 10 letech jsem ve snaze uchránit rodinu před útokem tmy zapálila náš byt. A teď už dost o mém dětství.

Chtěla js.....

Přestala psát a podívala se na to, co napsala. Nejraději by to celé škrtla, ale její psychiatr jí naznačil, že i špatný sloh, nevhodná slova a celková nelogičnost mohou vést ke zlepšení uvědomění si sebe sama.

Po chvíli se zírání na svá vlastní slova zvedla hlavu a rozhlédla se kolem sebe. Tramvaj, v níž seděla, právě zastavila v zastávce Bílá Labuť. Setrvává v ní několik minut. Bude čekat, až pasažéři vystoupí a nastoupí. Pak zavře všechny dveře a vydá se po naplánované trase.

Dívka s notesem se nadechla a ucítila hranolky a něco, co jí připomnělo týden starý přepálený olej. Otočila hlavu napravo a chtěla ji zvednout výš, ale v tu chvíli dostala strach, neboť to, co stálo nad ní, muselo být všepožírající monstrum obřích rozměrů, které už před lety mělo podstoupit bandáž žaludku, peněženky nebo vlastní sebeucty.

Stačil jí jeden pohled tím směrem a něco dlouhého právě prolétlo Lenčiným zorným polem. Pak následovalo zachrochtání, které skoro vyznělo jako omluvné slůvko „Sorry“. Dotyčná osoba nebyla anglicky hovořící turista. Jediné, co tím monstrum chtělo naznačit bylo: „Nevotravuj. Stejně budu dělat, že ti nerozumím!“ Lenka otočila pohled zpět k okénku a soustředila se na život vně tramvaje.

Tramvaj doposud stála v zastávce a dveřmi do kabiny vnikal čerstvý ale chladný vzduch. Zprvu všichni přicházející osvěžení vítali, ale čím déle vůz setrval na stejném místě, tím více u některých

cestujících narůstala hladina nervozity, která pak místy vyvolávala výbuchy slovních průjmů a dosahovala bodu hraničícího s agresivitou.

Ta poté poskočila ještě o několik příček výše, když se z kabiny řidiče ozval ženský hlas informující pasažéry o výluce způsobené nehodou o několik zastávek po směru linkové trasy.

V tu chvíli pro Lenku nemělo smysl vyčkávat v tramvaji, když ona sama chtěla následující stanici vystupovat. Zvedla hlavu a teprve pár sekund poté si uvědomila svou chybu – spatřila to chodící a připálené hranolky pojídající monstrum.

„S Dovoláním,“ zašeptala tiše, ale obr ji nevnímal a právě do sebe soukal další osekanou bramboru. „Excuse me, Sir,“ řekla hlasitěji a v angličtině pro případ, že to byl opravdu cizinec. Kolohnát jím rozhodně nebyl a anglicky uměl hůř než Lenčina dvouletá neteř.

„Co,“ zahučel nechápavě a na rtu mu přitom nevábně visela kapka kečupu.

„Řekla, abys uhnul, vole,“ křikl mladík kolem patnácti. Monstrum zrudlo tak, až samo připomínalo lahvičku kečupu. Zdálo se, že chce něco říci, ale mezitím uhnul. Lenka se kolem něj rychle protáhla a mířila ven z tramvaje nechávajíc za sebou jak kolohnáta tak i mladého a přidrželého zachránce.

Fajn. Někdo si bude myslet, že jsem se dost nesnažila, ale co jsem měla dělat? Začít se s ním hádat? Postavit se té hordě tuku a začít na něj křičet? To mě ani nehne. Řvu jen tehdy, pokud vím, že vzniklá hádka bude mít smysl, že povede ke zdárnému vyřešení problému. Ten tlustoch za to nestál.

Lenčina cesta vedla od Bílé Labutě podél tramvajových kolejí až na Náměstí Republiky. Tam se zastavila a ze zvědavosti se otočila. Vytáhla z kapsy pomuchlanou krabičku cigaret a jednu z ní vytáhla, zapálila a potáhla. Skrže kouř vycházející z jejích úst sledovala trať. Patrně díky přílivu nikotinu do jejího těla řádně ožila a na chvíličku politovala mladíka, co se jí pomohl.

Za pár sekund už byla zase v pohybu nechávajíc cigaretový kouř mizet za sebou.

Prošla kolem divadla Hybernia a Obecního domu. Zastavila se zase až o pár metrů dál. Na místě, které jí vždy uhranulo, které v ní vzbuzovalo něco, co nedokázala popsat.

Dívala se na budovu se čtyřmi podpěrnými sloupy. Před půl rokem v prostorách stavby fungovala jedna z prosperujících bank, ale z neočekávaných důvodů se město rozhodlo o odprodej pozemků soukromému majiteli. Ten již nechtěl společnost podporovat a budova rychle zchátrala. Jako kdyby si zub času dal pořádně záležet, když ji začal ohlodávat jako pes kost.

Lenčin pohled se stočil doleva a ona spatřila trosky Galerie Nebesa. Automaticky vytáhla zápisník a tužku.

29.9.2014 – Pondělí – Dostávám se blíž k místu té otřesné tragédie

Pak se na několik vteřin zamyslela.

Jistě, řeknete si – Je cvok, ale já to tak dělám. Chci znát o tom místě všechno, abych o něm mohla něco napsat. Proto jsou mé články tak oblíbené – jsou téměř reálné.

Setrvala na místě před opuštěnou budovou ještě několik málo minut. Nechala svůj zrak viset na terase, která připomínala poloviční heliport a zároveň začala cítit nápor větru, co se jí snažil posunout blíže ke vchodu do neznámého a starého místa.

Lenka jako obranu proti větru použila tenký šál, jež měl doposud pouze účel okrasný, co měl podtrhnout její zářící osobnost a kreativní já. Nakonec překonala vliv proud vzduchu a zamířila ke svému cíli.

Děsivý kolos se k ní přiblížil tak rychle, jako kdyby ji někdo teleportoval pár metrů před ústí budovy pouhým lousknutím prstů. Lenka zůstala stát jako socha uprostřed ulice a byla doslova vsáta atmosférou toho, co před ní bylo. Slyšela o tom v rádiu. Četla o tom v několika novinách, co vyšly během víkendu. Měla možnost vidět několik reportáží, přičemž jedna z nich byla přímo z místa dění – kameraman přežil, reportéra s červenou kravatou zasáhl padající kus čehosi, co vypadalo jako traverza.

Ale teď... teď když stála u červenobílé stuhu, to všechno vypadalo ještě děsivěji. Ruka svírající propisku se nervozitou zachvěla a z Lenčiny tváře se lehce vytratila všechna barva. Ani jí nedošlo, jak křečovitě psací nástroj svírala.

Trvalo jí to dlouhou dobu, než se úplně probrala z transu, v němž se ocitla, ale nakonec našla sebe samu a podívala se na červenobílou stuhu.

Vždycky jsem byla drzá. Nikdy jsem se víceméně nestarala o ostatní. Pokud mi přátelé stáli v cestě, smetla jsem je k zemi a šla. Prostě muselo být po mém. A nějaká stuha naší policie mi může být ukradená!

Ohlédla se doprava. Nikdo tam. Vlevo, blíže k obchodnímu centru naproti Nebesům, sice postával policista, ale tvářil se tak, jako kdyby se ho celá budova, co před pár dny hořela, netýkala.

Lenka tak využila jeho nepozornosti a hbitě stuhu podlezla. Každou další vteřinu sledovala po očku najatého příslušníka Policie, ale ten se mezitím zapletl do hlučného rozhovoru s někým, kdo patřil k těm méně chytrým zvědavcům.

Reportérce tak stačilo, aby udělala jen jeden jediný krok a tma Nebes by jí celou pozřela. Než se ale její nakročená noha mohla ocitnout v dosahu temnoty, ucítila dívka na pravém rameni pevný stisk. Leknutím sebou trhla a nohu stáhla do bezpečné zóny světla.

„Kam pak, slečinko,“ řekl mužský hlas za ní.

Přivřela oči a snažila se představit si, kdo to je. Vyžívala se ve studování hlasů jiných lidí. Přemýšlela, zda se hodí na nějakou seriálovou postavu. V tuhle chvíli tápala. Nikdo se jí nevybavil.

„Já...“ začala. Zapojila veškerý svůj talent a otočila se. Blond, krátké vlasy, vojenský sestřih, nebesky modré oči a dokonalé rty. Nohy se jí při pohledu na něj mírně podlomily. Jeho hlas byl přesně takový jako stisk ruky, který pořád cítila na svém rameni.

Že bych našla novou lásku?

Na oko se usmála. „Jsem z e-zinu Ženy v pasti a měla jsem se tu sejít s někým, kdo by se mnou uskutečnil rozhovor,“ řekla jistě a demonstrativně ukázala tužku.

„Hezký,“ řekl muž v černém obleku, ale neusmál se. „Jsem tu od rána a nikdo mi nic neřekl. O ničem nevím.“

„A váš kolega,“ sykla Lenka a ukázala na policistu.

Teď se konečně usmál a začal něco hledat v mnoha kapsách své bundy. „To není můj kolega. Je tu... jen... pro čumily, zvědavce a pro ty, kteří se dostanou až sem...“

„Jste tu Vy,“ dokončila jeho větu.

Konečně našel to, co hledal, a Lenka ztuhla. Její budoucí manžel patřil k soukromé bezpečnostní agentuře, která patřila k těm drsnějším a zároveň tak trochu tajemným organizacím, které v rámci Prahy operovaly. Ihned si vzpomněla na Ingrid – žena bývalého vojáka – měla drsný život a dovolila Lence, aby o ní napsala článek do Ženy v Pasti. Její manžel si našel práci u RISKu – Lenka si ještě teď pamatovala, co to znamenalo – rychle, intenzivně smeteme kohokoli – pardon smažeme kohokoli – měla od roku 2012 na starosti hlídání serverů velkých společností. Od roku 2013 za sebou měla nakonec odsouhlasený program ACTA. Takže za jejími činy stálo odsouhlasení vlády.

Super. Vždycky jsem říkala, kdy na někoho takového narazím.

V ten moment ztuhla.

„Já myslela, že pes vlády má na starost jen internet a internetové pirátství ne hlídání vyhořelých budov.“

Muž mlčel. Jen se podíval bohulibě stranou a Lenka se už dál ptát nemusela.

„Jasně. Je to tajné. Patrně v tom všem má prsty vláda, že? Na to mi taky neodpovíte.“

„Už jste skončila, paní...“ zatápal.

„Jsem slečna,“ řekla hrdě a pak se jí na obličej objevilo několik vrásek. „Zatím,“ zašeptala chmurně. „Lenka Zdráhalová.“

„Dobře slečno Zdráhalová,“ pokračoval hlídač RISKu.

„Pro Vás Lenko,“ zkoušela ho i nadále zaujmout. Chtěla se do té budovy dostat za každou cenu.

„Nesnažte se. Jsem šťastně registrovaný,“ řekl a provokativně se zasmál.

„Sakra, Gay,“ sykla a zamračila se. Pak se ale zase usmála.
„Mám dva volné lístky na koncert George Micheala.“
Zase mlčel, ale podle několika vrásek na čele jí přišlo, že začíná přemýšlet.
„Kam,“ řekl po chvílce potichu.
„VIP zóna,“ vystřelila od boku, aniž by to jakkoli zvážila.
„Lákavé, ale...“ Nechtěl na sobě znát, že ho její nabídka zaujala.
„Plus účast na VIP party. Měl byste možnost se s ním osobně setkat.“ Sama si uvědomovala, že se začíná ocitat na velmi křehkém ledě.
Málem ztuhl na místě. Trvalo to poněkud déle a Lenka začínala mít strach, že se dostal do naprostého transu.
„Tak,“ zašeptala a cítila, jak jí srdce buší o závod směr Dakar.
„Fajn. Máte to,“ vypadlo z něj a začal se usmívat tak, až se to zdálo nepřírozené. „Ale jdu s Vámi,“ dodal po chvíli.
„Super. Skvělé,“ zaradovala se a poskočila na místě.

Sakra. Holka. Co teď budeš jako dělat? Jsi úplná blbka.

Chmury ustoupily a Lenka se svým „průvodcem“ mizela ve tmě Nebes.

Vlastně vám musím něco říci. Jsem tak trochu taky notorická lhářka. Ze tmy strach nemám, ale je pravda, že jsem zapálila náš domov, abych ho ochránila před tou zákeřnou temnotou. Bože ani nevím proč. Dětský rozmar? Jasně. Plně chápu, že to může hodně lidí zmást, ale nemůžu si pomoci. Prostě to ze mě tak jde.

Jinak Nebesa? Bože – naprostá ztráta času. Risk za ten den stihl všechno uklidit. Nikde žádný bordel, žádná krev, žádná mrtvola. Jediné, co jsem cítila, byl pach síry – jasně uklidit po požáru můžou, ale zápach po něm už ne. I když...třeba to tu celé vypálili. Takže, ženy, jsem trochu zmatená, našťavaná a vůbec nemám tušení, co do toho článku napíšu – Do HÁJE! Ta káva je horkáá!

Lenka právě zírala do zápisníku a snažila se vyplodit alespoň úvodní odstavec. Netušila, co vše má napsat. Nebylo přeci o čem psát. Zklamaně si povzdechla a znovu si usrkla horké kávy. Když už selhala na bojišti, zaslouží si ten krutý trest, jehož výsledkem budiž spálený jazyk. Čas se pro ni v ten moment vlekl jako přešlechtěný pudl a ona přestávala cítit ruku. Svírala propisku ve stejném úhlu tak moc, že cit její prsty, dlaň i celou paži pomalu opouštěl.

Po chvíli zvedla hlavu a zadívala se na lidi proudící po jedné z nejnavštěvovanějších ulic. Neštěstí, které se na počátku víkendu událo, ulici neublížilo. Ba naopak. K pravidelným návštěvníkům a procházejícím přibyli i zvědavci, kteří mají kromě touhy po senzaci i hlad a žízeň.

Senzace chtivá reportérka si v ten okamžik přála být venku, s nimi, být pryč. A jak se krajina lidí měnila, začínala Lenka usínat. Všechno se slévalo do jednoho pohybujiícího se mraku. Všechno mělo stejnou šedou barvu. Nic, co by vybočovalo. Così blond se mihlo sotva pár centimetrů od prosklené stěny kavárny a zmizelo to z dosahu. Když Lence vypadla propiska z ruky, trhla sebou.

Bylo rozhodnuto.

Záhý už stála před kavárnou a hledíc k Nebesům cítila zimu, co se sápalá skrz kabát ke zdroji tepla, aby ho mohla uloupit.

Všimla si postavy postávající před vchodem do vyhořelého obchodního centra. I z té dálky dokázala říci, že to nebude ten stejný, s nímž odpoledne mluvila. V ten moment si vzpomněla na svůj slib, který členovi RISKu dala.

Zachmuřeně pozorovala stín toho, kdo právě stál na hlídce a přemýšlela, jak to udělá. Uvědomila si, že je to mimo její pracovní teritorium, že to pro ni znamená jasný konec její existence na společenské úrovni.

Navíc...to byl...gay.

Náhle se rozzářila. *Bože, jsem to ale nána pitomá!*

Lenka se musela usmát a následně vytáhla mobilní telefon a vyťukala číslo osoby, jež byla její poslední záchranou v situacích stejně komplikovaných, jako byla tato.

Její stín záhy zmizel ve vestibulu metra Můstek a nechal za sebou studené počasí a náhlý příval něčeho, co na první pohled připomínalo sníh..

„Ahoj Pét'o,“ spustila, když seběhla schody. „Mám prosbu!“

Hlas na druhé straně se začal smát, až Lenka zrudla jako jablko ze Sněhurky a sedmi trpaslíků. Na to se mužský hlas konečně uklidnil a nechal Lenku tápat. „Co bys ráda,“ řekl po chvilce, když už smích opustil i jeho vlastní myšlenky.

„Tohle ti přijde vtipné,“ spustila svým otravným způsobem.

„Promiň. Naposledy jsem Tě slyšel říkat, že už to neuděláš a vida... příliš moc vody ve Vltavě neuplynulo...“ Opět měl pocit, že se musí zase začít smát.

„Ono to jinak nešlo, ale abys z toho měl pocit zadostiučinění... Moc mi to nepomohlo.“

„Mě se neospravedlňuj. O co jde tentokrát?“

„Dva lístky do VIP zóny na koncert Micheala George,“ vysypala ze sebe bez nadechnutí a opřela se o sloup, co byl poblíž. Přitom se rozhlédla kolem sebe. Široko daleko žádná živá duše.

„Ty jsi přišla z říše divů, Alenko,“ zeptal se pobaveně a čekal, že Lenka vybuchne jako Etna. Zaplaví ho lávou a sopečným popelem a pak se bude dívat, jak na vzduchu tuhne v neskutečné kreaci. Místo toho ale slyšel jen její dýchání.

„Lásko, ty nám snad hyperventiluješ,“ zašeptal.

„A to ses naučil kde? V Nemocnici na kraji města,“ vyprskla krátce, ale pak se její dech zmírnil. „Fakt mi tím pomůžeš,“ řekla prosebně.

„A ty nebudeš vypadat jako lhářka a manipulátora,“ dokončil její myšlenkové pochody.

„Tak prrr... Já nejsem manipulátora. Lhářka – to ano, ale manipulátorka? To ne,“ obhajovala sebe samu. „Tak?“ *Jsem i manipulátorka. Má pravdu.*

„Uvidím, co se dá dělat. Máš na něj číslo, jméno, kontakt, velikost...bot?“

„Tvůj typ to není. Je to...“

„Ten kontakt,“ zdůraznil Petr.

„Vojtěch Novotný, 625 833 0 1 1,“ řekla pomalu do telefonu. „Co mu mám říct?“

„Nech to na mě nebo způsobíš ještě více škody.“

„Díky,“ řekla s vděkem Lenka a čekala na jeho Nemáš zač. Mám Tě rád, sestřičko moje bláznivá, ale místo toho Lenka v telefonu slyšela jen podivný šepot a pak ticho. „Co to...“

„Tak se měj,“ odpověděl po chvilíce Petr a nechal ji dál přemýšlet o hlasech, co se z telefonu ozývaly.

Lenka ukončila hovor a telefon si strčila do kapsy u kalhot. Ještě chvilíčku bez hnutí stála u sloupu a myšlenky jí v hlavě poletovaly jako zmatený roj včel, co hledá královnu.

Než se ale myšlenky usadily, začala být dívka sama zmatená. Z venku kolem ní směrem do metra proudil neobvykle vysoký počet lidí. Mizeli za rohem a nechávali se eskalátory svést k nástupišťům dvou linek metra. V jejich stopách se jako had linula mlha a zahalovala téměř vše.

„Co se tam venku děje,“ sykla Lenka na blížící se ženu.

„Začalo tam z ničeho nic sněžit,“ řekla promrzlá žena v úzké sukni a pospíchala dál do metra.

Netrvalo dlouho a dívka opět osiřela. Otočila se k východu. Mlha po schodech téměř stékala a postupně se ztrácela. Vítr, co ji hnál před sebou jako ona dav, sebou opravdu přinášel i sněhový poprašek.

Reportérčina zvědavost ji nakonec donutila opustit relativně bezpečný prostor vestibulu stanice Můstek a nechala se krátkým eskalátorem vyvést blíže k tomu, co by mohla nazvat i sněhovou vánicí, ale ven se neodvážila.

Vedle ní se z bíla vynořil stín pochůzkáře. A začal ze sebe sníh sklepávat.

„Jak dlouho tam takhle sněží,“ zeptala se ho, i přesto, že venku byla před pěti minutami.

„Dvě možná tři minuty. Je to děs. Jak může v září takhle moc sněžit. Říkali sice, že změny počasí dorazí i k nám, ale takhle?“ Pochůzkář nechápavě kýval hlavou a pak už nečekal na nic a i on zmizel v útrobách vestibulu.

Chvíli stála a odolávala větru, který si z vestibulu začínal dělat svou přestupní stanicí. Přemýšlela, zda se vrátit dolů a pokračovat domů nebo se obrnit a podívat se ven. Zprvu tak lehké rozhodnutí se pro ni stalo těžkým břemenem. Nakonec se přeci jenom rozhodla, zhluboka se nadechla a vyšla ven do bělostné bouře.

Již po několika krocích svého rozhodnutí litovala a zima se v ten moment stala jejím úhlavním nepřítelem. Než se totiž dostala ke galerii Nebesa, zaútočila její nová sokyně téměř na každičkou část jejího těla.

Prokřehlá se zastavila u paty budovy, která teď v noci vzhlížela do světa téměř goticky dekadentně. Přesný opak toho, čím byla ještě před pár dny. Zářivé výlohy, skrz které se dalo dívat hostům téměř až do talíře. Vrchol módní kultury kam jen oko dohlédlo. Vždycky tu bylo něco, co dokázalo upoutat pozornost.

Na místo komediantů a pouličních umělců se sem teď budou stahovat pouliční ochmelky a drogový dealeri, napadlo Lenku téměř hned.

Zůstala stát u děsivě vyhlížejícího vchodu do ruin a rozhlížela se kolem sebe. Doufala, že tady najde hlídku, ale místo, kde viděla člena RISKu, bylo prázdné a stopy, co po ochrance zůstaly, byly sněhem již téměř zaváté.

Lenka se opět pečlivě podívala kolem sebe. Celá ulice se díky bílému poprašku stala během vteřiny dokonalou pustinou, kterou narušovalo jen osvětlení venkovní kryté zahrádky tamního rychlého občerstvení. Dokonce i obchodní centrum naproti Nebesům zelo prázdnotou.

V ten okamžik pocítila zvláštní nutkání a snažila se svým zrakem prozkoumat jakékoli skryté místo – ať už to byl stín za lampou, zavřený stánek květin, či špatně osvětlený bankomat. V ten mžik se nemohla zbavit pocitu, že je sledována. Otočila se o 180 stupňů a dívala se do šera ohořelé budovy. Ať už to byl kdokoli, byl skryt právě tam a věděl, že se za ním nevydá, že zůstane v bezpečné zóně opuštěné ulice.

Udělal vážavý krok ke vchodu a s přibližující se tmou, pocit, že je sledována, ještě zesílil. I její vlastní kůže to pocítila a rádně se obrnila. Stejný pocit, co jí nahnal husí kůži, jí zabránil udělat ještě jeden krok, který by se jí stal osudným.

Mezitím přestalo sněžit. Ve vzduchu ale ještě poletovaly ztracené sněhové vločky a snažily se vyměnit ze sil větru. Ten je všechny hnal jediným směrem – Lenka. Dívka, co zatím vážavě přešlapovala u vchodu do galerie, si ničeho nevšimla. Netušila, že se jí u nohou začíná snít měnit ve vodu, že taje. Voda vytvářela síť miniaturních říček, které se spojovaly a zase rozdělovaly, aby nakonec vytvořily jezero, jež opět zamrzlo a záhy vzniklo za May naprosto dokonalé zrcadlo.

Aniž by si to uvědomovala, její prsty vyťukávaly do látky kalhot melodii z filmu, co viděla předchozího večera v televizi. Kdyby se jí někdo zeptal, nebyla by schopna mu odpovědět, co to bylo za film, jak se jmenoval a kdo v něm hrál. Jediné, co si mozek uchoval v paměti, byla melodie.

Ještě chvíličku postávala před vchodem a váhala. Temnota budovy jí i nadále děsila, což v ní po čase vyvolalo pocit nechuti. Byla odhodlaná odejít. Otočila se a nakročila vstříc cestě domů. Pod našlápnutou botou se leskla zamrzlá vodní plocha a odrážela v sobě vzorek podrážky Lenčiny obuvi.

Brzy se bota dotkne naleštěného zrcadla a sjede po něm jako po másle.

Podrážka lehce dosedla na kluziště, ale kýžený skluz se nekonal. Zledovatělý povrch ihned začal tát. Lenka tak místo na ledovou plochu stoupla do mělké kaluže a pokračovala dál.

Sněžit téměř přestalo. Vítr zeslábl na obyčejný vánek a vzduch se mírně ohřál. Po zmrzlé ploše, sněhu nebo kaluži nebylo před Nebesy ani památky. Kdosi z hlubin budovy se přiblížil až ke vchodu, stále však chráněný šerem svého útočiště. Sledoval vzdalující se dívku s napětím a bušením v již mrtvém srdci. Učarovala mu. Natáhl do mdlého pouličního světla prsty a na dálku chtěl Lenku pohlédit po vlasech.

Byla ale již dávno mimo jeho dosah. Zmizela ve vestibulu metra. Zapomněla na něj. Kdyby se odhodlal vystoupit ze stínu, viděla by jeho smutnou tvář. Viděla by ho a už by ho neopustila. Nikdy.

Jeho ruce se zachvěly a on se schoval zpět do svého nového domova. Po tváři mu uteklo několik ztracených slz, které se samy vypařily do prázdnoty budovy. Jeho rty se pohnuly ve strnulou grimasu a zašeptaly Lenčino jméno.

Během sekundy sebou trhnul. Ucítil neklidné vibrace vířící od místa pod jeho nohama. Cítil, že něco není v pořádku, že se něco blíží, ale on sám tomu nebude moci zabránit. Ohlédl se jen letmo ke vstupu do metra.

Po jeho vyschlých zádech přešel mráz a v jeho očích se zrcadlil strach. Strach o to, co s ním bude, strach z toho, co se stane Lence.

Lenka prošla prázdnou vstupní halou a mířila k jezdícím schodům, jedinému možného vchodu k samotné stanici. Věděla, kam chce jet, ale její maximální neschopnost orientace i v tak malém bludišti, jako bylo pražské metro, ji přinutila použít názorného náčrtu tras – cíl – Černý Most, linka B, žlutá čára křižující Prahu od západu na východ. První komplikace – projít bezpečně horní stanicí, která patřila lince A, zelená čára. Ta, kterou využívá, když jede na letiště.

Myslíte si, že jsem asi blbá. Bydlím v Praze tak dlouho a ještě se v tom systému neorientuju. A víte co? Máte pravdu. Jsem blbá a nemusím být ani blondýna.

„Takže jen půjdu tady po těch...“ Ztuhla. Eskalátor k dolní trase byl oblepen nápisem nefunkční, nevstupovat a pak informačním nápisem, aby cestující použili eskalátoru na druhé straně nástupiště. „Fajn. Tak tudy ne. Takže to obejdu a pak se stačí držet žluté čáry a písmena B.“

Můj psychiatr mi říká, že se rychle dostanu do stresu. To je ale naprostá blbost. Nejsem ve stresu. Vůbec! Jen jsem možná o něco více... no... řekněme, že jsem agresivní. Lehce.

Nadechla se a vyrazila k druhým eskalátorům. Fungovaly. *Díky Bohu.* Prvních pár schodů šla, ale když se ozvalo zlověstné vrzání, zastavila se a do nižšího patra se nechala svést.

Tam na ni čekalo další nemilé překvapení.

A hle – i tady vymysleli křižovatku. Jsem klidná. Jsem klidná. Lenko, myslí na něco pozitivního – slunce, zvířátka, pavoučci, tarantule... Tak dost! Okřikla své duševní já.

Očima zkoumavě pozorovala stojící eskalátor směřující zpět do horního patra. Pak se otočila doprava. Tichá chodba a problikávající stropní světla značila v Lenčině mysli, živené nejrůznějším typem hororů, panické až šílené představy. Otočila tak svůj zrak nalevo. Tam žádné rozbité světlo neblikalo.

Po chvíli váhání si tak zvolila jasnější cestu a středem se svižně vydala spojovací chodbou k trase metra B. *K té žluté čáře.* Její kroky byly doprovázeny lehkým chvěním s kovovým nádechem. Zdrojem onoho ruchu byly desky, co zakrývaly kabely rozvodové sítě pod jejím nohama. Nad její hlavou pak měla bezpečná, zářivá světla tamiho osvětlení.

Možná, že jsem přeci jenom strašpytel a ze tmy mám strach. Někdo by mi mohl vytknout, že si moc vymýšlím, ale přeci jenom se cítím lépe v kvalitně osvětlené místnosti než v nějaké temné špeluňce.

Než její vlastní myšlenkové pochody skončily, cosi zapraskalo a jedno z osvětlovacích zařízení přestalo fungovat. Vytvořilo tak sloup šera, kontrastující s okolím, a Lenku to přimělo zpomalit. Na pár vteřin ani nedýchala. *To se stává. Ještě je tu dost světla.* Když přestalo svítit i další světlo, téměř leknutím nadskočila... *A do háje...*, ale její tělo zareagovalo rychleji než její vystrašená mysl a dalo se do pohybu.

Tma se začínala chovat jako nebezpečný virus a šířila se postupně všemi směry. Jejím jediným cílem bylo dostihnout, polapit a už nikdy nevydat. Lenka tak běžela koridorem, jako kdyby měla vypustit duši.

Co by na tohle chování řekl můj psychiatr? Dívka utíká před tmou, protože má strach, že ji pohltí.

Na další tunelové křižovatce zatočila automaticky doleva. Náhle však bylo pozdě. Poslední kužel světla zhasnul. Tma vše pohltila a nechala tak Lenku se svým vlastním strachem a chmurnými myšlenkami.

„Omlouváme se za výpadek světel ve spojovacích koridorech mezi Linkami A a B. Na nápravě chyby se již pracuje. Mějte, prosím, trpělivost,“ zaznělo z reproduktorů a Lenka si oddechla.

„Jen výpadek,“ zašeptala, aby se ujistila, že tomu tak opravdu je, a chvíli stála bez hnutí na místě.

Zprvu byla opravdu klidná, ale po chvíli začala dívka pociťovat něco, co ji děsilo – zlost vůči ochrance, která jí tak zkomplikovala život, nenávisť vůči skupině, kterou reprezentoval. Nenávisť pak vystřídal pohrdání a odpor. Netrvalo dlouho a všechny tyto negativní vlastnosti začínaly proudit celým jejím tělem. Cítila je v každé buňce, orgánu, membráně. Lence se začínalo dělat špatně i z její vlastní osoby.

Zvedla hlavu a rozhlížela se.

Vím, že chodím k psychiatrovi, ale tohle je moc. Mohl by někdo už konečně ta světla nahodit? Sakra...když si to budu jen myslet, tak se nic nestane.

„Může někdo nahodit ta světla, do háje,“ zoufale zakřičela do prázdné chodby.

Její hlas se šířil prostorem volně a když i ta nejtišší ozvěna ztratila svou energii, světla kolem se rozsvítila.

„Díky,“ sykla zlostně. Pak se usmála a došlo jí, že chmurné myšlenky pozbyly svého významu. Na pár vteřin ztuhla a dívala se směrem k zářivkám, z nichž nenápadně stoupala pára a vytvářela na stropě nepatrně viditelné vzory. Chodba záhy osiřela a klapání Lenčinych bot se ztrácelo ve spleti spojovacích chodeb.

Všechno kolem vibrovalo. Chvělo se pod nápořem tlaku vzduchu. Husí kůže na paži mladíka, co postával na nástupišti byla důkazem toho, že se do stanice blíží něco zlověstného. Sám tak ustoupil do pozadí a byl připraven vyčkat na další spoj.

Lenka hlas příjíždějící soupravy slyšela tak, jako kdyby byla přímo u ní, i přesto že mezi ní a přibližujícím se vlakem, bylo ještě několik metrů klesající spojovací rampy a pak schodiště čítající víc než deset schodů.

Zrychlila.

Jasně! Teď bych raději zůstala stát, ale co naděláte, že. Co se má stát...už se vlastně stalo, když nad tím tak svobodně přemýšlím.

Vibrace se rozplynuly a ve směru Černý Most stála vlaková souprava připravena převést další nebožáky k jejich cíli. Dveře se otevřely a vlak čekal. Lenka ještě o něco víc přidala na rychlosti. V tu chvíli také litovala toho, že si vzala tak nevhodnou obuv. Vybavila si krabici, co doma stála skoro měsíc, schovaná pod hromadou tašek na tříděný odpad – koupila si nové boty na běžecký závod, kterého se nakonec nezúčastnila. *Bylo mi přeci strašně špatně.* Schody, co byly teď jedinou její překážkou, téměř přeletěla.

Když se za ní červenobílé dveře zavřely, měla co dělat, aby pobrala dech. Chytila se tyče před ní a snažila se dát do kupy. Vlaková souprava se mezitím dala do pohybu a vše kolem ní potmělo. Vlak směřoval do cílové stanice Černý Most a až na pár jedinců, co byli ve stejném voze jako Lenka, byl prázdný. Schody, co se pro tento okamžik staly zlodějem Lenčina dechu zmizely z jejího dosahu.

Dívka se u své červené opory lehce chvěla, jak souprava nabírala na rychlosti, ale nakonec se odhodlala a sedla si na nejbližší sedačku, která byla otočena ve směru jízdy. Jak dosedla a konečně se rozhlédla kolem sebe, neunikl jejímu oku muž sedící přes uličku.

Nemohla si nevšimnout středně dlouhých vlasů barvy špinavé blond. Dokázala i na tu dálku poznat, co byla ještě jeho pravá barva a co byla pravá špína. Celé tváři dominoval čerstvě přelomený

orlí nos, který nebyl nikterak ošetřen, neboť kolem zjevného zranění byla ještě zaschlá krev. Jeho obličej byl tak bledý a nevýrazný jako zdi v jejím bytě. Kdyby teď vystoupil, zapomněla by na něj během nanosekundy.

Zvedl hlavu a sledoval ji svýma šedýma očima, z nichž nevyzařovalo vůbec nic. Nic špatného, ale ani nic dobrého. Trhla hlavou na stranu, ale i tak se nemohla zbavit pocitu, že ji i nadále pozoruje. Aby ten náhlý příval negativního pocitu zahнала, vytáhla notes s tužkou a začala si něco kreslit.

Vždycky si začnu malovat. Je to jako posedlost. Chtěla jsem si malovat i při maturitě, když jsem se dostala do úzkých, ale to by mi asi nepomohlo při výsledné známce. Měla jsem jít do háje na uměleckou školu, kde za malování získáte nějaký ty body.

Souprava se zatím přiblížila k další zastávce. Zpomalila, ale zcela nezastavila. Pomalu stanicí projela a zase zmizela v tunelu.

Lenka nakreslila domeček se stromem jako čtyřleté dítě. *Ze mě Picasso asi nebude.* Z ničeho nic se zatáhlo a na domeček padla tma. Třásla se a občas nechala prosvítat světlo. Kreslířka se zarazila a o pár vteřin později měla strach zvednout hlavu. Tmou pro domeček a strom byl stín vržený někým, kdo právě stál nad ní.

Nadechla se a málem se pozvracela. Pach shnilého masa a špíny přebil i vůni od Dolce Gabanna.

By přebil i nemocniční desinfekci! Deja vous? Zase? To si někdo dělá

„Máte dvacku,“ zaskřípalo cosi nad ní a vyčkávalo.

„Ne,“ odpověděla Lenka jak nejzdvořileji to šlo, ale hlavu nezvedla. Znovu se nadechla a pak skroutila levou ruku v pěst, aby se udržela.

„Tak pětku,“ nevzdával se tázající.

Lenka zvedla hlavu, ale jen tak aby zjistila, že podivně vyhlížející mladík, patrně narkoman první kategorie, už není na svém místě. Jako kdyby právě teď, v periferním vidění, padala na zem přepálená hranolka.

Dívka sebou škubla a natáhla ruku lehce do kabelky.

Jsem lhářka, pravda. Mijuju, když mi to lidé žerou, ale Na druhou stranu – Nejsem lidi blbá. Fakt NE!

Nahmatala úzký plastový předmět – sprej – Kasr pro všechny chvíle samoty, kdy má pocit, že by se jí mohlo něco stát. Pak prsty přejela přes cosi kovového.

Jo. V mé kabelce se toho dá při dobrém světle najít dost – žvýkačky, kondomy, těhotenský test – Prosím, neptejte se – tužka pro případ nouze, svorka na papír, kdybych se musela dostat někam, kam se normálně nechodí, předepsané potvrzení od doktora, kdybych se někde neplánovaně zdržela, ibalgin, smecta – dva balíčky – Sakra Ne dva, včera jsem jeden použila.

Pozn. Napsat Hedvice z Interny.

No tohle vysvětlovat by bylo na dlouho.

Lenka vytáhla z kabelky kovovou minci a ztuhla – Padesátka.

„Tady,“ podala mladíkovi svou příští večeři a čekala.

Mladík natáhl hubené prsty a blížil se ke své rychle získané odměně. Dárkyně očima zvědavě cukla, ale když si ke svému zděšení všimla, že má mladík jen tři prsty, palec a ze zbylého prstu jen kus kosti, téměř nadskočila. Padesátikoruna jí vypadla z ruky a na to pomlácený muž s minulostí temnější než pokoj bez oken a dveří zareagoval až příliš hbitě. Sesunul se k zemi a znetvořenou rukou se pokoušel minci odlepit od země.

Dívka jeho aktu využila a jako laň přeběhla do přední části vagonu.

Její pozadí dosedlo na novou sedačku a prchající dívka se ještě teď chvěla nervozitou. Trhaně se otáčela, aby spatřila mladíka na podlaze. Stále se snažil sebrat minci z podlahy a dával do svého konání veškeré vzrušení, co v sobě doposud držel. Kdyby mu dal někdo hadr do druhé zdravé ruky, určitě by ho tamní dopravní podnik využil jako čističe podlah.

Lenka hlavu otočila zpět a podívala se skrze dvě skla na ženu naproti. Ta měla na hlavě klobouček vytažený ze třicátých let a tvářila se nekompromisně odtazité. Celá ta událost s bezdomovcem se jí netýkala. Upravila si šálu, která jí zahalovala ramena a pak se zase dívala nepřítomně na svůj odraz ve skle.

Fajn. To bylo divný, ale co.... Alespoň si bude moci koupit něco pořádného k jídlu...nebo se opije levným krabicovým vínem, co já vím. Zhodnotila Lenka proběhlou situaci ve své mysli.

Zatímco Lenka přemýšlela, žena s šálem přestala zírat na svůj odraz. Teď hleděla přímo na ní. Její oči rozbíjely jednu vrstvu skla za druhou. Tříštily se, aby se na samém konci mohly zase spojit a zasáhnout cíl – Lenku.

Trhla sebou a uhnula pohledem jinam, ale oči ji sledovaly i poté. Každíčkový odraz její tváře, byl odrazem očí ženy, co nenápadně skrývala popáleninu táhnoucí se od pravé paže, přes rameno a po zádech až tam dolů, kde se všechno skrylo pod vrstvou hebké a velmi tenké látky.

Lenka začínala vnitřně panikařit. Nemohla se na nic soustředit. Nemohla její pohled nijak setřást. Zmateně otočila hlavou za sebe. Mladík už zase seděl na svém místě nevšímaje se ničeho kolem sebe.

„Víš, že to chceš,“ zašeptala žena tak, že to za normálních okolností nebylo slyšet, ale k Lence ta slova připlula jako loď do přístavu. „Po ničem jiném netoužíš. Jen po TOM,“ pokračovala, aniž by pohnula rty.

Lence v tu chvíli došla energie. Vstala a rychle přešla kolem bezdomovce až na druhý konec vozu. Sedla si na tu nejposlednější sedačku a dívala se na reklamu na nejnovější hit mobilních telefonů.

Kdybych to jen tušila... a já kráva blbá pospíchám na to jediný metro široko daleko....

Souprava projela několika dalšími stanicemi, aniž by zpomalila. Cestující na jednotlivých stanicích nadávali, ale nemohli nic dělat. Souprava byla na své zkušební jízdě a stanicemi, až na několik výjimek, jen projížděla.

Lenka vytáhla telefon a začínala pátrat v seznamu po své spřízněné duši. Zvedla hlavu a zadívala se na vyobrazení telefonu na stěně. Použijte 3D brýle pro lepší efekt reklamy - stálo malým písmem na dolním okraji plakátu.

Usmála se. Věděla, že za touto technologií stojí jeden z jejích kamarádů. Ne, že by on sám vynalezl všechno kolem 3D reklamy, ale jeho tým se na tom částečně podílel. Položila kabelku na sedadlo vedle sebe a postavila se. Došla až k plakátu a začínala si pečlivě prohlížet vrstvy, které při správném náhledu a při použití 3D brýlí, vyvolávaly 3D efekt.

Jasně. Je to diskriminační vůči těm, co je sebou nemaj, ale právě proto má tento typ reklamy jednu výhodu. Stačí....

Postavila se před plakat. Půl metru ne víc, ne míň. Přesně na červený bod na podlaze. Čtečka zaznamenala pohyb v okolí bodu a aktivovala 3D efekt. Následoval téměř holografický slet informací, které proletěly kolem Lenky a zmizely za ní. Pak se na chvíli mohla i dotknout mobilu, který reklama nabízela. Vše bylo zakončeno upozorněním, že tento typ reklamy je pouze ve zkušební době a možné negativní vedlejší efekty by měly být hlášeny svému praktickému lékaři nebo nejbližší správě dohlížející na oční vady.

Sedla si zpět a sáhla po kabelce, aby mohla poslat kamarádovi gratulační mms. V ten okamžik ztuhla. Místo vedle ní bylo prázdné.

„Zdá se, že to, po čem toužíš, už mám já,“ řekl tiše hlas ženy, co si zahalovala ramena šálou. Její šepot přiměl Lenku otočit se.

Jejich oči se setkaly. Jedna v ruce křečovitě svírala kabelku. Druhá neměla, co by v rukách mohla svírat.

„Zdá se, že...“ pokračovala a volnou rukou se začala v kabelce prohrabovat, až nakonec vytáhla mobilní telefon. „Ách...tohle jsi hledala,“ řekla s ironickým posměškem.

„To...to Vám nepatří!“ Snažila se udržet klid a vykáním nechat ženu v domnění, že má navrch.

„Ty to snad chceš?“

„Kupodivu...chci,“ řekla důrazněji.

Žena mobilní telefon uvolnila ze sevření a nechala ho dopadnou na podlahu. Nerozbil se, k jejímu podráždění.

„On se...“ řekla radostně a svou botkou s vysokým podpatkem se trefila přímo na display, až to výhruzně zakřupalo. „...rozbil! Bože, to je mi tak moc líto.“

Lenka zrudla a do očí se jí vehnala zlost, zatímco žena s šálou přes ramena udržovala ve své tváři stoický klid, který občas přešel v šibalský úsměv. V rukách stále držela kabelku a nedělalo jí větších potíží i nadále rukou přeorganizovávat uspořádání Lenčiných věcí.

Náhle se zase rozzářila a vytáhla peněženku. Otočila hlavou za sebe a všimla si onoho neboze vypadajícího mladíka.

„Chytej,“ křikla na něj jako na psa a hodila mu to, co už nepotřebovala. Mladík nezaváhal a k Lenčině šoku ji chytl bez jakéhokoli zaváhání. Podíval se do ní a vytáhl platíčko léků na bolest. Schoval si je do kapsy u svých otrhaných kalhot a zbytek ledabyle hodil na zem. Trošičku zaúpěl, když se postavil a dobelhal se k ženě.

Ženin zrak se zaměřil na obsah peněženky. Vždy, když našla nějakou bankovku, předala ji žebrákovi, který u toho pokaždé zaúpěl a od úst mu pomalíčku začínaly unikat sliny.

„A pak, že nemá žádné peníze,“ zašeptala spiklenecky směrem k mladíkovi a jejím cílem teď byly Lenčiny osobní doklady.

„Co je tohle zač,“ bránila se Lenka a marně se snažila pochopit celou tu situaci, ženu i mladíka. Proč jí vzal léky na bolest? Co vlastně hledají?

„Ššš,“ špitla žena a její prsty přejely přes její nevýrazné namalované rty. „Až za chvíli, děvče, až za chvíli.“

Lenka stála jako přibitá k podlaze.

Bože, jsem sice občas potvora, jak jsem se zmínila, ale na tohle fakt nemám, lidi. Fakt jako ne. A kdy vůbec ten vlak zastaví?

V tu chvíli si připadala jako v nejhorším snů, který kdy měla. Vlaková souprava právě projela další stanicí, aniž by zpomalila. Pak projela další...Rajská Zahrada.

Fajn, příští vystupuju, co jako budu dělat, když nezastaví? Vyskočím za jízdy?

Ironicky se usmála.

„Tak ona ještě není vdaná,“ spustila tím svým jedovatým hlasem žena s šálou. Držela v ruce Lenčin občanský průkaz a zvědavě ho otáčela sem a tam. Jako kdyby při každém dalším otočení měla objevit nějakou novou informaci. „Adame, našla jsem ti tvou spřízněnou duši,“ řekla směrem k mladíkovi.

Usmál se a udělal jeden váhavý krok směrem k Lence.

„Na to zapomeň, Adame,“ řekla Lenka vyděšeně. Jeho jméno vyšlo z jejích úst tak těžce, jako když musela říci svému expříteli oznámit, že je její ex.

Jak může do háje znát jeho jméno? Adam... Bože. Adam vypadá, že by...

Adam teď slintal ještě víc. Ženina ponuka ho motivovala k dalšímu kroku.

„Jen se neboj. Ona už za chvíli kousat nebude.“

Vlak projel poslední stanicí nechávající Lenčiny oči viset na těch pár osůbkách, co čekali na druhém nástupišti. Její pohled křičel pomoc. Její celé tělo bylo v křeči a Adam byl čím dál tím blíže.

Všechno během několika vteřin zmizelo v naprosté tmě. Světla v celém voze zhasla a jediné, co zářilo, bylo několik třpytek na šále špatně smýšlející ženy.

„Je čas říci Sbohem, slečno Zdráhalová,“ řekla čistým hlasem bez náznaku citu žena a Lenka spatřila odlesk kartičky, co býval její občanský průkaz.

Lenka ucítila čísi dotyk na paži. Přejel po látce kabátu a dotkl se jejích prstů. Ucukla a ustoupila. Dech svého budoucího přítele cítila, jako kdyby jeho rty byly sotva pár centimetrů od jejího obličej. Něco jí přejelo po tváři a z jejího hrdla se ven vydral kratičký výkřik. Uskočila o další kousek.

Kolem nich něco krátce problesklo a Lenka si všimla několika smějících se zubů. Bledá tvář a chvilivý pohled dohnal Lenku k dalšímu výkřiku, který trval o něco déle a nesl se vlakem až k přední části.

Celou soupravou to zaskřípalo a vagony prolétl nepatrný záblesk.

Další dotyk v Lence probudil dávno zapomenutý kurz karate a ruka instinktivně sekla do místa, kde mohl stát Adam.

Něco zakňučelo a pak se ozvala tupá rána. Někdo spadl na zem.

„A mám tě, Adame! Teď mě ještě pořád chceš,“ zařvala a udělala další krok dozadu.

Během vteřiny se kolem prohnalo několik barevných proudů mizejících ve tmě před ní samotnou.

„Ha 3D reklama,“ zašeptala a díky laseru, který byl její součástí si všimla ženy, co stála nad objektem Lenčiny sebeobrané aktivity. Vypadal jako uzlíček nervů, který se musí více litovat, než na něj útočit.

3D reklama ukázala i něco víc. Něco, co Lenku ještě více šokovalo, a co v ní probouzelo další vlnu strachu. Ve vagonu nebyli jediní. Byli tu i další. Všichni měli podobně utržené výrazy v obličejí, špinavé a otrhané oblečení, zakrvácené tváře, do krve odřené lokty. A všichni hleděli na ní.

Pak přišel konec reklamy a vagon zase naplnila tma.

„Super! Má někdo z vás třeba baterku? Sirky? Cokoli,“ řekla nahlas.

„To už potřebovat nebudeš. Je na čase, aby sis něco přála. Bude to totiž to poslední, co se ti stane.“

„Tak fajn. Takže tady fakt nikdo nemá oheň,“ řekla podrážděně Lenka.

„Dámy a Pánové, Galerie Nebesa se právě loučí s naší velkou star tohoto večera, slečnou Lenkou Zdráhalovou. Přivítejte ji mezi sebou jako kdyby byla opravdu jednou z vás,“ řekla žena s šálou a její hlas utichl. Vystřídaly je tiché kroky, zlověstný šepot, podivné šumění a zvuk připomínající vibrace mobilního telefonu, ale pořád jakoby z jiného světa.

Lenka se snažila zachytit jakýkoli náznak postavy či pohybu. Mžourala do tmy a nutila oči k rychlému přivyknutí si tmě, co ve vagonu byla.

Začínala chápat, že ti lidé, co spatřila díky Laseru, jdou po ní, že ta žena s šálou je navedla na její vlastní osobu. A podle reakce Adama v tom musela být hodně dobrá.

A ta řeč, co řekla. Dámy a Pánové, Galerie Nebesa....

Galerie Nebesa, prolétlo krátce její myslí. Žena s šálou se chovala tak, jako kdyby byla nějaká koordinátorka. Manipulace s lidmi pro ni nemohl být problém. *Galerie Nebesa... Bože... Co když...ale jak...*

Měla jsem si vzít nějaký hodně silnej uklidňující lék, protože mi přijde, že začínám magořit.

„Víš, Lenko, měla jsem tě ráda...věř mi... ale ji mám ráda mnohem víc než tebe. Tedy teď,“ začala se žena s šálou v tom šelestu a šepotu rozplývat nad svými vlastními slovy. Bylo jí jedno, jestli Lenka poslouchá, jestli ji vnímá. Chtěla to říci. „Víš, když jsem zjistila, že je po všem, připadala jsem

si taková prázdná. I ty si tak budeš chvíli připadat, ale neboj se. Až přijde a pohltí tě, bude všechno jiné. Už na tom nebude záležet. TOBĚ na tom nebude záležet. Věř mi. Ani mě na tom už nezáleží.“

Lenka nabrala sílu a jedním chmatem poslala k zemi prvního, kdo překročil hranici osobní zóny. „O čem to mluvíš,“ zařvala do tmy. „Kdo do háje jsi? Co to má znamenat?“ Její vlastní hlas se jí zasekával v krku. Dráždil ji a nutil jí ke kašli.

„To už teď není důležité,“ zašeptala žena a na pár vteřin se za jejím hlasem táhlo smrtonosné ticho.

Vlak sebou trhnul a na Lenku dopadlo něco, co připomínalo tělo. Pohnulo se a čísi ruka chytla Lenku pod krkem. Ta sebou šklubla a kopla směrem, kde patrně bylo tělo toho, kdo jí začínal škrtit. Zavytí znamenalo pozitivní cíl.

Lenka se prala, co jí její síly stačily. Kopala kolem sebe. Rukama máchala, jako kdyby se topila. Snažila se utéct z pasti, která byla všude kolem. Nechtěla se vzdát bez boje. Čím více vzdorovala danému osudu, tím větší teplo jí bylo. Pot z ní doslova tekla a její ruce začínaly pálit.

Přestávala vnímat okolí.

Její mysl odcházela pryč.

Než zavřela oči spatřila záři, která zahalila celý vagon. I přes sklopená víčka viděla Lenka tu světlo, co teď bylo všude kolem. Viděla i něco jiného... Někoho jiného...někoho známého. Byl to jen záblesk. Jen pohled jeho očí, jeho jiných očí. Kdysi v nich viděla záři, radost, pohodu. Teď ta záře byla všude kolem něj a v jeho očích bylo mrtvé šero.

Prosím, ať to není pravda, řvala její mysl. Záhy byly známé oči pryč.

Pak, netrvalo to ani pár sekund, prudce otevřela oči. Na tu chvíličku viděla jasně. Viděla ty bledé obličejy s děsivým pohledem. Nedochovalo jí to. Tedy zprvu ne. Ty zrůdy zíraly ne na ní, ale na její ruce. Její vlastní ruce se vzňaly a vše kolem ozařoval jasný bílý plamen.

Temnota se vytrácela i z toho téměř zapomenutého koutu celé soupravy, celého tunelu. Všechno běhalo pod náporům žáru. Některé části sedadel se začínaly rozkládat. Plast se kroutil a vytvářel před Lenčinými očima neuvěřitelné taneční kreace, v jejichž centru byla žena s šálem. Její oči zíraly do prázdná. Její ústa byla otevřená dokořán, ale nevycházel z nich žádný křik, ani sten. Prsty měla v takové křeči, že se její nehty s vrstvou červeného laku zarývaly hluboko do jejích dlaní.

S pokáním prudce dopadla na zem, až to na chvíli připomínalo modlení.

Ostatní náhlí pasažéři soupravy nebyly tak odolní, jako jejich vůdkyně. Mnoho z nich už leželo schouleno pod křivíci se sedačkami. Kůže již nebyla bledá, začínala černat. Ze všech se stávaly jen ohořelé trosky lidí, kterými kdysi byli.

Lenka našla odvalu postavit se a ustoupit tak daleko, jak to jen šlo. Cítila přitom své vlastní divoce bijící srdce až v její hlavě. Pot se postupně vypařoval a mísil se s kouřem, který pomalu stoupal z děsivých duchů tohoto vlaku.

Zavřela oči a snažila se uklidnit. Všechny své myšlenky směřovala k jedinému. Uklidnit se.

Vzpomněla si na svého psychiatra. Na techniky, které ji učil, které by ji pomohly se opravdu uklidnit.

Byly k ničemu. Jsou k ničemu. Bože...vždyť já....

Otevřela oči a dívala se na nechápavě do prázdného vagonu. Nikde žádná památka po hořícím plastu, po ohořelém masu či vysušených kostech. Nadechla se a nosními dírkami vnikl do jejího nosu stejný zápach, který cítila, když vstoupila do Galerie Nebesa.

Byla v rozpacích. Netušila, jestli se jí to zdálo, jestli to byla pravda. Byly to přeludy z nadýchaného plynu, kterým desinfikovali Nebesa? Možné bylo v tuhle chvíli všechno.

Udělal několik nejistých kroků ke dveřím. Ty se automaticky otevřely a Lenka ztuhla. Zírala do unavených očí kontrolora. Byla na konečně a pokud rychle nevypadne, mohl by se začít vyptávat. Musela pryč a muselo to být hodně rychle.

Ani se nestihl nadechnout. Zůstal stát před otevřenými dveřmi posledního vagonu a otupěle se díval na mizející pozadí reportérky e-zinu Ženy sobě. Chvíli zaraženě postával na místě a pak se kouknul do vagonu. Nebral ohledy na to, že se mu na pažích postavily chloupky, jako kdyby měly jít

do velké bitvy. Nebral zřetel na zápach síry, který si prokousával cestu nosními dutinami hlouběji do mozku. Když vstoupil do vagonu, dveře se sami zavřely.

Lenka vyběhla po jezdících schodech jako raketa. V ten moment jí ani botky, kterými by neuběhla ani kilometr, nevadily. Byla na čerstvém vzduchu. Byla venku a všechno to měla za sebou. Křik kontrolora, co se nemohl dostat z posledního vagonu děsivého vozu, neslyšela. Nikdo ho neslyšel a patrně už ho nikdo nikdy ani nespátí.

Spokojenost naplnila Lenčino srdce. Vytáhla mobil a dívala se na několik čárek znamenajících signál.

Konečně!

Vytukala Petrovo číslo a čekala.

„Zvedni to,“ zašeptala. Telefon nadále vyzvání. Osvětluje malé místečko. „Dělej, zvedni to!“ Náhle se zapne hlasová schránka a Lenka slyší bratrův hlas. Je tak blízko a přesto tak daleko. „Do háje...kde se touláš. S kým si to zase užíváš? Až budeš mít čas, tak mi zavolej,“ zareagovala Lenka a nechala Petrovi krátkou zprávu.

Mobil ještě chvíli září do tmy. Poblíž něj je vidět cosi bledého. Je vidět několik nehybných prstů. Jsou sotva pár centimetrů od mobilního telefonu. Pak telefon zhasne a vše se opět ponoří do temnoty. O několik pater výš do prázdné a čisté vstupní haly galerie Nebesa lehce dopadá světlo z lampy, co stojí poblíž vchodu. U něj se zastaví hlídka a lehce projede prostor kuželem světla ze své baterky. Pak ji vypne a vytáhle vysílačku.

„Tady Major Kováč. Galerie Nebesa je zajištěna!“ Jeho hlas je hluboký a vážný. Na druhé straně to chvíli křupe a pak se ozve ženský hlas.

„Pokračujte v kontrole prostoru, majore. To je prozatím vše.“

Major Kováč vysílačku vypne a pokračuje v pochůzce. Nasadí si bundu Městské Policie a záhy splyne s davem lidí, co přicházejí od Hybernie.

Konec Třetího Dílu.